

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật ngày 06/02/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 787

“HIỂU RÕ ĐỜI TRƯỚC, ĐỜI SAU THÌ TỰ TẠI”

Chữ “**hiểu rõ**” là hiểu rõ đời trước ta đã tạo nhân gì mà có được thọ nhận của đời này, căn cứ vào lời giáo huấn của Phật thì liền biết đời trước mình có khéo tu hay không. Ta hiểu rõ đời này mình đã tạo nhân gì để tương lai ta đi thọ sanh một cách tự tại, không phải băng khuâng lo lắng. Chúng ta làm đúng theo lời Phật dạy:

- Muốn vãng cõi Người thì phải làm đầy đủ tiêu chuẩn của cõi Người.
- Muốn vãng cõi Thiên Nhân thì phải làm đầy đủ tiêu chuẩn của cõi Thiên Nhân.
- Muốn vãng cõi Phật thì phải làm đầy đủ những tiêu chuẩn mà Phật đã yêu cầu. Thế giới Tây Phương Cực Lạc là Thế giới Thanh Tịnh, Bình Đẳng Giác. Muốn về được Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì phải Thanh Tịnh, Bình Đẳng Giác.

Ta hiểu rõ quá khứ, hiện tại, vị lai thì sẽ tự tại, không còn sợ được sợ mất, không còn sợ thành sợ bại. Ta khẳng định một cách rõ ràng như vậy. Người xưa nói: “**Quân tử vui làm quân tử, tiểu nhân dù oan ức vẫn làm tiểu nhân**”. Ta không làm đúng theo nguyên lý nguyên tắc mà Phật đã dạy thì dù oan ức vẫn phải đọa lạc. Nếu ta làm đúng theo nguyên lý nguyên tắc thì tự tại. Chúng ta phải hiểu rõ chữ “**hiểu rõ**”. Chúng ta hiểu rõ để ngay trong cuộc sống hiện tại sống một ngày là một ngày phục vụ, tận tâm tận lực hi sinh phụng hiến, để khi ra đi thì sẽ tự tại không còn phải vương bận. Ta đi về đâu được quyết định bởi những gì hàng ngày ta đã làm, chứ không phải lúc sắp lâm chung mới tụ tập nhau vào để niệm Phật.

Cả đời Hòa Thượng Hải Hiền tận tâm tận lực cống hiến hết sức lực, làm tất cả những việc cần làm để tạo ra sản phẩm cúng dường đại chúng. Trong tâm Ngài một lòng một dạ niệm Phật cầu vãng sanh. Ngài nói mấy lần Ngài đã cầu Lão Phật Gia cho Ngài được vãng sanh. Lão Phật Gia nói: “**Con tu tốt! Con hãy ở lại thêm vài năm để làm biểu pháp cho chúng sanh!**”. Ngài tự tại vãng sanh toàn thân lưu lại xá lợi, đâu phải đến lúc sắp lâm chung rồi mới mau mau tụ tập vào để niệm Phật.

Vừa qua có hai câu chuyện điển hình: Câu chuyện thứ nhất là bà cụ ở Nha Trang. Tôi chỉ dặn học trò ở đó cùng cụ niệm Phật chứ không thường xuyên gọi điện. Tôi chỉ nhắn bà cụ một câu: “**Buông bỏ thân tâm thế giới để nhất tâm niệm Phật**”. Câu chuyện thứ hai là việc Mẹ tôi bị nhiễm Covid. Tôi dặn đứa em cách chăm sóc Mẹ cẩn thận. Tôi gọi điện cho Phật tử ở Cần Thơ, dặn họ không thông báo cho mọi người, không cần thiết phải làm như vậy. Bệnh này không nên tụ tập đông người cho nên không thông báo cho mọi người. Ngày đầu tiên Mẹ

tôi bị té ngã nằm dưới đất mà không biết, sau 3 ngày đã hết bệnh. Việc gì cần làm thì hàng ngày chúng ta đã làm rồi. Việc sau cùng chỉ là bỏ cứu chứ chúng ta không nương nhờ vào đó.

Tôi khuyên mọi người hàng ngày dụng tâm chân thành mà đối nhân, xử thế, tiếp vật, rồi dùng tâm chân thành đó để niệm Phật. Đó là Phật tâm không gián đoạn. Phật tâm là tâm vì chúng sanh, tâm vì cộng đồng xã hội, luôn lo nghĩ cho sự tốt đẹp của cộng đồng xã hội. Phật hiệu thì hàng ngày chúng ta gián đoạn liên tục, điều quan trọng là Phật tâm không gián đoạn. Vậy thì lúc chúng ta ra đi không phải là vấn đề lớn vì chúng ta biết chắc mình sẽ đi về đâu, không cần phải lo lắng. Chúng ta biết đời trước ta đã tạo nhân gì, biết đời này ta đã tạo nhân gì, đời này ta đến đây để làm gì, hiện tại ta đã làm những việc cần làm và biết chắc đời sau ta sẽ đi đâu. Vậy thì tự tại!

Hòa Thượng nói: **“Hiểu rõ đời trước, đời sau thì tự tại”**. Căn cứ vào giáo huấn của Phật thì biết đời trước ta đã tạo nhân gì. Y theo lời Phật dạy mà làm thì ta hiểu rõ mình đã tạo nhân gì, biết rõ đời sau mình sẽ đi đâu. Như vậy thật tự tại! Khi lâm chung, tay chân bán loạn, thần hồn mê mờ vì không biết mình sẽ đi đâu nên không thể tự tại.

Khoa học ngày nay tiến bộ. Các nhà khoa học trước đây không tin nhân quả, không tin luân hồi. Bây giờ đa phần họ đã tin có luân hồi. Nửa thế kỷ trước, những học giả nổi tiếng ở Mỹ, ở Úc đã nghiên cứu về luân hồi, nghiên cứu về đời quá khứ và hiện tại của con người. Họ có rất nhiều những báo cáo, nói rõ con người đích thực có đời trước. Hòa Thượng nói: **“Hiện tại rất nhiều học giả nước ngoài tin tưởng đối với vấn đề nhân quả luân hồi. Họ công khai công nhận vấn đề về luân hồi”**.

Chính vì luân hồi mà chúng ta phải tu hành. Hòa Thượng nói: **“Nếu con người không có luân hồi, không có đời sau thì dễ tính quá! Vì có luân hồi, sau khi chết ta đi thọ sanh. Đó mới phiền phức!”**. Sau khi chết, sanh về đâu là một việc rất phiền phức. Hòa Thượng nói: **“Hiện tại họ có thuật thôi miên. Khi họ thôi miên, người ta giống như đi vào một giấc ngủ sâu, có thể nhớ lại được những đời trước của mình. Có người nhớ được hơn 80 đời trước của mình. Có người nhớ được rằng đời trước họ là súc sanh. Có người nhớ được rằng đời trước họ ở một thế giới khác, họ đến từ hành tinh khác, đến từ vì sao khác. Những gì họ nói đều tương ứng với những gì Phật đã nói trên Kinh”**.

Hòa Thượng nhắc đến một việc khi Pháp Sư Định Hoàng (Ngài Chung Mao Sâm) chưa xuất gia. Khi đó Ngài Chung Mao Sâm đang học tiến sĩ ở Mỹ, Ngài có gửi chuyển phát cho Hòa Thượng một tin tức nói rằng ở Mỹ có một người nữ được thôi miên sâu, cô ấy nói ra những sự việc hơn 80 đời trước, cách hiện tại chúng ta khoảng hơn 4000 năm. Cô gái đó nói: Lúc đó chưa có Thích Ca Mâu Ni Phật, chưa có Chúa Giê Su, chưa có Khổng Lão Phu Tử. Điều này chứng minh rõ nhân quả luân hồi là thật, không hề giả. Nhà Phật chúng ta đã nói rất rõ. Các nhà khoa học sau khi nghiên cứu về thôi miên sâu đã công bố chứng minh của họ. Đó là sự thừa nhận của khoa học, chứng minh con người có nhân quả luân hồi.

Biết rõ có luân hồi, cho nên chúng ta phải hết sức cẩn trọng khi tạo nhân. Tạo nhân chính là tạo nghiệp. Khi thân trung ấm rời khỏi thân tứ đại này thì ta đi theo nghiệp để thọ sanh. Đó là dẫn nghiệp thọ sanh. Nghiệp chính là thói quen. Ta đi theo thói quen mà thọ sanh. Hàng ngày chúng ta thích đi shopping thì nghiệp dẫn ta đi shopping. Ta thích vào sòng bài thì nghiệp dẫn ta vào sòng bài. Ta thích nghe giảng Kinh thuyết pháp thì ta sẽ đến nơi nghe giảng Kinh thuyết pháp.

Hòa Thượng nói: ***“Con người lúc trải qua thôi miên sâu có thể biết được đời trước của họ. Người tu hành chúng ta nếu tâm địa thanh tịnh đến một trình độ nhất định thì có thể biết được quá khứ, hiện tại, vị lai, biết mình từ đâu đến, tương lai sẽ đi về đâu, biết ta đến thế gian này để làm gì, sẽ gặp những đãi ngộ như thế nào. Đáng đến thì đến, không đáng đến thì không đến. Đời trước đời sau hoàn toàn hiểu rõ, tự tại. Trong tâm thanh tịnh thì làm gì mà không tự tại! Không thể nào bị ngoại cảnh quấy nhiễu. Bạn muốn hỏi: Học Phật có gì tốt? Cái tốt của học Phật chính là ở chỗ biết mình từ đâu đến, biết rõ mình sẽ đi về đâu”***.

Chúng ta có thân tướng đầy đủ không hề kém khuyết, chúng tỏ đời trước chúng ta khéo tu nhân. Chúng ta được gặp Phật pháp, được gặp pháp môn Tịnh Độ chúng tỏ chúng ta có nhiều phước báu nhân duyên. Tùy theo phước báu lớn nhỏ, ít nhiều mà chúng ta sẽ nhận được những sự đãi ngộ khác nhau trong đời này. Trong đời này, chúng ta sống đúng theo lời Phật dạy thì biết chắc chắn tương lai mình sẽ đi về đâu. Đây là chỗ tốt của học Phật. Chúng ta đã học gần 800 đề tài, không có đề tài nào Hòa Thượng dạy chúng ta ý lại, nương nhờ vào Phật Bồ Tát. Học Phật là học trí tuệ, học sáng suốt. Người ta cho rằng học Phật là mê tín không phải là không có lý do. Nhiều người học Phật nhưng không làm theo lời giáo huấn của Phật Bồ Tát, tối ngày cứ cầu cúng, van xin mà chính mình không nỗ lực. Họ chỉ ý lại, nương nhờ. Số người như vậy rất đông.

Hòa Thượng nói: ***“Nếu bạn không thể thâm nhập vào Kinh tạng, không hiểu rõ những gì Phật dạy, bạn không thể chân thật tu hành vậy thì bạn không thể nào đạt được chỗ tốt này. Chỗ tốt này chính là tự tại”***. Chúng ta hiểu rõ quá khứ chính mình đã tu không tốt cho nên đời này gặp nhiều việc không tốt. Đời này chúng ta tích cực tu tốt, không chìm vào tự tư tự lợi, không tham đắm năm dục sáu trần, xa lìa tham sân si mạn. Những tập khí đó tuy vẫn khởi nhưng chúng ta biết kiểm soát, biết hạn chế, không để nó phát tác rộng mà càng lúc càng thu hẹp, nhỏ lại đến mức nhỏ nhất. Chúng ta chưa hoàn toàn hết được những tập khí này. Dần dần, tự tư tự lợi vẫn có nhưng rất nhỏ, danh vọng lợi dưỡng vẫn có nhưng rất nhỏ, tham sân si mạn vẫn có nhưng rất nhỏ, tất cả đều ở trong vòng kiểm soát của chúng ta. Nhiều người luôn luôn ở trạng thái mất kiểm soát. Hòa Thượng nói: ***“Khi chúng ta khế nhập Kinh tạng, chúng ta mang lời giáo huấn của Phật áp dụng trong khởi tâm động niệm, lời nói việc làm của chúng ta thì những tập khí này sẽ ở trong vòng kiểm soát”***.

Hòa Thượng nói: ***“Phật nói với chúng ta rất rõ ràng, Phật dạy chúng ta rất tường tận. Việc biết rõ quá khứ, hiện tại, vị lai là chỗ tốt của nhà Phật. Việc này không lớn lao gì, nếu thật nghe lời, thật làm thì người người đều có thể làm được. Nếu bạn không chịu thật làm vậy thì không cách nào biết được”***. Có người hỏi Hòa Thượng: ***“Thưa Hòa Thượng, con có thể vãng sanh được không?”***. Hòa Thượng trả lời: ***“Việc này đâu cần***

hỏi tôi! Bạn cứ dùng nguyên lý, nguyên tắc Phật dạy mà làm thì biết chắc mình sẽ đi về đâu, không cần phải hỏi ai!”

Chúng ta thấy học Phật là học trí tuệ, học Phật là học sáng suốt. Vậy mà người ta dán nhãn học Phật là mê tín. Nhiều người học Phật nhưng cứ cầu cúng, xin xỏ cho nên khiến người ta cho rằng người học Phật là mê tín. Trước đây, khi tôi tương đối thành đạt ở ngoài đời, tôi cũng từng nghi ngờ như vậy. Lúc đó, tôi không thích nghe người ta nói về Phật bởi vì miệng họ thì nói về Phật nhưng đối với “**tài sắc danh thực thùy**”, tà dâm, vọng ngữ, cái gì họ cũng có. Lúc đó tôi không có điểm tựa, “*vô sở thất tủng*”, không có chỗ quay về vì không có những tấm gương. May mắn là lúc đó tôi được học tiếng Hán nên hiểu được khoảng 50% lời Hòa Thượng dạy. Càng nghe tôi càng hiểu, tôi thấy những điều đang bày ra trước mắt không phải là Phật pháp chân chính.

Chúng ta đã học gần 800 đề tài rồi, không có đề tài nào không đánh thẳng vào tập khí xấu ác của chính mình. Chúng ta phải tự nỗ lực, tự tu hành, chân thật thể hội, sau đó chân thật thực hành. Đây chính là chân thật tự thay đổi, tự làm mới. Chúng ta biết rõ hiện tại mình đang làm đúng những lời Phật dạy, làm đúng theo những bậc đại tu hành thì biết chắc tương lai mình sẽ đi về đâu. Chúng ta không phải bâng khuâng lo lắng, cho nên rất tự tại.

Hòa Thượng nói: “**Ta biết rõ đời trước, đời sau thì tự tại**”. Trình độ này ai cũng có thể đạt được, chỉ cần chân thật thể hội, tiếp nhận và làm theo giáo huấn của Phật. Thông qua cả một đời thân giáo, khẩu giáo của Hòa Thượng, chúng ta biết rõ mình từ đâu đến, rồi sẽ đi về đâu. Ta không thể nào thay đổi nhân đã tạo ở đời trước. Ngay đời này ta tạo nhân tốt, ta cắt hết tất cả duyên xấu, không cho duyên xấu tiếp nối nhân xấu trong quá khứ nữa, chỉ để cho nhân tốt, duyên tốt phát triển thì sẽ tự tại.

Nếu người nào nói “*không biết ra sao đời sau*” thì họ sai lầm rồi. Nếu nói “*may mà vãng sanh*” thì cũng sai lầm vì không thể “*may mà vãng sanh*” được! Đáng vãng sanh thì sẽ vãng sanh, đáng đọa lạc thì sẽ đọa lạc. Tạo nhân xấu thì chắc chắn đọa lạc. Chúng ta phải kiểm soát tập khí hàng ngày của chính mình. Nếu không kiểm soát được tập khí, tạo nhân luân hồi, sau này luân hồi thì đừng cảm thấy oan ức. Tạo nhân Địa Ngục thì vào Địa Ngục. Tạo nhân Cực Lạc thì về Cực Lạc. Không có chuyện may mắn! Chính chúng ta phải có niềm tin! Chúng ta không được nửa vời! Nếu không toàn tâm toàn lực thì sẽ không có kết quả tốt đẹp. Ngài Lý Bình Nam nói: “**Đáng đọa lạc như thế nào thì đọa lạc như thế đó! Đáng sanh tử như thế nào thì sanh tử như thế đó!**”.

Phật A Di Đà từ nơi tự tánh của chúng ta. Nếu ngày ngày khởi tâm động niệm của chúng ta tương ứng với tâm của Phật, niệm niệm của chúng ta tương ứng với Phật thì lúc chúng ta lâm chung, Phật A Di Đà từ nơi tự tánh xuất hiện, chứ không phải Phật A Di Đà đến từ mười muôn ức. Chúng ta có thể nói: Đáng vãng sanh như thế nào thì sẽ vãng sanh như thế đó. Điều quan trọng là chúng ta có đủ năng lực để vãng sanh hay không. Tất cả đều ở nơi chính mình.

Chúng ta mỗi ngày được học tập là mỗi ngày có thêm sự thể hội để có cách đối trị với tập khí phiền não của mình, để có cơ hội tăng thêm đạo nghiệp, đạo hạnh của chính mình. Chỉ cần một ngày xa rời giáo huấn của

Phật, xa rời sự nhắc nhở của Hòa Thượng thì tập khí lại nổi lên. Trong dịp Tết này, số người tham gia học tập ít hẳn đi, mọi người vào học cũng muộn hơn. Đây gọi là “*thế gian ràng buộc*”. Khi vô thường đến, chúng ta có thể hẹn đến ngày khác được không? Chúng ta không thể nói: “*Tôi bận lắm, xin hẹn ngày khác!*”. Không có ngày khác! Vô thường không hẹn ngày khác, canh ba là canh ba, không thể là canh hai, không thể là canh tư.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!